

Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 03.02.2020 по 07.02.2020

2020/5

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

Дата прийняття:	04/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	04/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Конвенція).
Назва:	<u>CASE OF KRUGLOV AND OTHERS v. RUSSIA</u> (Applications nos. 11264/04 and 15 others – see appended list)
Зміст:	<p>Заявники у цій справі – 25 російських громадян, що проживають на території Російської Федерації.</p> <p>Справа стосувалася поліцейських обшуків будинків та офісів заявників – практикуючих юристів або їх клієнтів.</p> <p>У різні дати між 2003 та 2016 роками було проведено обшуки у 16 заявників.</p> <p>Всі обшуки, за винятком двох, були проведені на підставі судових рішень. Під час деяких обшуків слідчі органи вилучили такі предмети, як комп'ютери, жорсткі диски або документи.</p> <p>Заявники, окрім іншого, скаржились, на обшуки їхніх будинків або офісів і вилучення електронних носіїв інформації, що містили особисту інформацію або документи, що належали до професійної / адвокатської таємниці.</p> <p>Зокрема, заявники у шістьох заявах скаржилися на вилучення та зберігання їхніх носіїв інформації.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя) щодо 22 заявників.</p> <p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності) щодо 11 заявників за заявами № 32324/06, 60648/08, 2397/11, 7101/15, 29786/15 та 36833/16.</p>
Дата прийняття:	04/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	04/02/2020 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF SHIBAYEVA v. RUSSIA</u> (Application no. 13813/06)
Зміст:	Заявниця у цій справі скаржилась на несвоєчасне виконання рішень судів від 20 жовтня 2005 року та 22 червня 2006 року, постановлених на її користь.

Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	04/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	04/02/2020 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF ALALOĞLU AND OTHERS v. TURKEY</u> (Application no. 42019/06)
Зміст:	<p>Заявники у цій справі володіли земельною ділянкою – островом на озері Егірдір (Eğirdir). 15 березня 1975 року об'єкт було віднесено до категорії природоохоронних зон. 16 грудня 1980 року муніципалітет прийняв рішення про експропріацію власності заявників і визначив суму компенсації – 1 350 450 колишніх турецьких лір (TRL).</p> <p>1 травня 1981 року перший заявник та А., який був спадкодавцем інших заявників, звернулись із позовом до цивільного суду, вимагаючи 18 649 500 TRL додаткової компенсації.</p> <p>Надалі вони подали інший позов до Адміністративного суду про скасування рішення про експропріацію.</p> <p>Цивільний суд вирішив оголосити перерву у розгляді позовної вимоги про додаткову компенсацію до вирішення справи в Адміністративному суді.</p> <p>Зрештою, позов про скасування рішення про експропріацію було відхилено, і власність була зареєстрована на ім'я Казначейства.</p> <p>У 1984 році заявники ініціювали третій етап судових проваджень, який стосувався кадастрових записів і був вирішений у 1995 році.</p> <p>В ході першого етапу проваджень щодо додаткової компенсації 24 листопада 1997 року Цивільний суд здійснив виїзну перевірку (огляд), залучивши двох цивільних інженерів і місцевого експерта.</p> <p>2 лютого 1998 року комісія експертів надала суду висновок, згідно з яким вартість власності складала 6 039 457 TRL. Після заперечень заявників на цей висновок Цивільний суд здійснив ще одну виїзну перевірку, але вже з іншими цивільними інженерами та експертом.</p> <p>У другому висновку експерта від 19 червня 2003 року вартість власності визначено у розмірі 6 197 359 TRL.</p> <p>17 березня 2006 року Цивільний суд частково задовольнив позов заявників та присудив їм 4 689 007 TRL компенсації разом із відсотками. При цьому національний суд посилався на перший висновок експерта, який визначав вартість власності у розмірі</p>

	<p>6 039 457 TRL та відрахував 1 350 450 TRL вже раніше сплачених заявникам.</p> <p>Щодо вимоги заявників про перерахунок суми у зв'язку із інфляційними процесами впродовж відповідного періоду, національний суд вказав, що, ініціюючи декілька проваджень, заявники самі спричинили тривале вирішення їх справи. Суд додав, якщо втрати у їх справі не будуть компенсовані відсотками, вони можуть порушити провадження щодо додаткового відшкодування на підставі статті 105 Кодексу про зобов'язання. Зрештою, суд вказав, що це рішення було остаточним.</p> <p>Рішенням від 8 квітня 2014 року (див. <i>Naçikođlu and Others v. Turkey</i> (dec.), no. 21786/04 and 830 others) ЄСПЛ визнав скаргу заявників щодо надмірної тривалості проваджень неприйнятною у зв'язку із невичерпанням національних засобів правового захисту (з огляду на свої висновки у справі <i>Turgut and Others v. Turkey</i> ((dec.), no. 4860/09, §§ 19-58).</p> <p>6 червня 2014 року заявники звернулись до Компенсаційної комісії, створеної відповідно до Закону № 6384, стосовно своєї скарги на надмірну тривалість провадження та свого права на власність.</p> <p>19 лютого 2015 року Компенсаційна комісія встановила порушення права заявників на справедливий суд у зв'язку із надмірною тривалістю компенсаційного провадження та присудила 36 200 TRY відшкодування моральної шкоди. Комісія вирішила, що немає необхідності приймати рішення за іншими скаргами, оскільки їх розгляд був призупинений Судом (ЄСПЛ).</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>04/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>04/02/2020 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF BOTOV AND OTHERS v. RUSSIA</u> (Applications nos. 22463/07 and 8 others – see appended list)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники у цій справі між 2005 та 2015 роками були затримані за підозрою у вчиненні злочинів у різних регіонах Російської Федерації. Окрім іншого, вони стверджували, що працівники поліції з ними жорстоко поводитись та катували.</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у матеріальному аспекті стосовно Bayramkulov, Fedorov та Pushnin (другий епізод жорстокого поводження), яких було піддано катуванню у відділку поліції, Botov, Rasputin, Pushnin (перший епізод жорстокого поводження); а також щодо Krivonogov, Bogdanov, Kalinin, V.V. Onipenko та V.I. Onipenko, які були піддані нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції у процесуальному аспекті стосовно всіх заявників у зв'язку з неефективністю проведеного органами влади розслідування їхніх скарг.</p> <p>Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) у зв'язку із надмірною тривалістю попереднього ув'язнення Botov.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>04/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>04/02/2020 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF ÖZGÜÇ v. TURKEY (Application no. 3094/09)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>15 лютого 2007 року в м. Стамбулі було проведено протест проти десятої річниці арешту Abdullah Öcalan – лідера Робітничої партії Курдистану (незаконної збройної організації), під час якого було пошкоджено майно (автобус).</p> <p>Наступного дня після демонстрації інформатор поліції розповів, що знає двох осіб, які брали участь у протесті, однією із яких була заявниця. Він надав свідчення про те, що бачив заявницю та ще одну особу С. із «коктейлями Молотова», які вони кидали в автобус.</p> <p>19 лютого 2007 року особа, дані якої не були розкриті, надала свідчення поліції про те, що він час від часу відвідував місцевий офіс «Партії за демократичне суспільство», і впізнав заявницю (відому йому за іменем Kader) та С. С.; він також бачив, як обое тримали в руках «коктейлі Молотова» та кидали їх в автобус.</p> <p>5 березня цей самий свідок повторив свої свідчення в прокуратурі та вказав, що заявниця і С. С. запрошували його приєднатись до демонстрації.</p> <p>8 березня 2007 року заявницю було затримано за підозрою в організації незаконної демонстрації та заподіянні шкоди комунальній власності з використанням «коктейлів Молотова».</p>

10 березня 2007 року було проведено допит заявниці, під час якого вона підтвердила свою участь у демонстрації, проте заперечила причетність до інших подій. Того ж дня заявниця і С. С. були доставлені до суду, де вони зачитали свої попередньо надані свідчення. В ході судового розгляду також було зачитано показання анонімного свідка. За результатами судового розгляду заявницю було поміщено під варту.

26 березня 2007 року прокуратура м. Стамбула звернулася до суду присяжних (the Assize Court) з обвинувальним актом, згідно з яким заявниця обвинувачувалась в участі у незаконній організації, двох епізодах зберігання вибухових речовин, що спричинило пошкодження комунальній власності, і у недотриманні Закону про свободу зібрань та маніфестацій 22 червня 2006 та 15 лютого 2007 року.

В ході судового розгляду 4 липня 2007 року адвокат заявниці стверджувала, що її підзахисну було звинувачено виключно на основі показань анонімного свідка, що було порушенням принципу рівності сторін. Суд задовольнив клопотання сторони захисту про допит як свідка водія автобуса, який було пошкоджено 15 лютого 2007 року.

31 жовтня 2007 року під час судового розгляду було допитано чотирьох свідків: трьох офіцерів поліції та водія. Офіцери поліції вказали, що анонімний свідок впізнав заявницю та С.С. за фотографіями з місця демонстрації. Водій автобуса вказав, що в день подій декілька осіб закидали автобус камінням, розбивши в ньому вікна. Однак, водій зазначив, що не може упізнати жодну з причетних до цього осіб. В ході судового слухання заявниця повторила свої показання, надані прокурору; суд відмовив стороні захисту у перехресному допиті анонімного свідка.

16 травня 2008 року Р. С., описаний органами влади як член Робітничої партії Курдистану, дав певні свідчення поліції, вказуючи на те, що він знав заявницю як Kader, яка організувала та брала участь у незаконній демонстрації на підтримку незаконної організації. Він ідентифікував заявницю за фотографіями, наданими поліцією.

Під час судового слухання 13 червня 2008 року адвокат заявниці вказав, що його підзахисна була присутня на демонстрації, проте доказів її участі у подальших подіях немає, за винятком показань анонімного свідка.

В кінці судового слухання суд присяжних (the Assize Court) вирішив заслухати анонімного свідка. Суд вказав, що у зв'язку з відсутністю технічної системи та задля збереження анонімності свідка його буде заслухано у закритому судовому засіданні у невстановлену дату.

Ураховуючи наведене, the Assize Court повідомив заявницю та співобвинувачену особу у її справі про необхідність проінформувати впродовж десяти днів суд про питання, які вони б хотіли поставити анонімному свідкові, беручи до уваги те, що обвинуваченим вже було відомо про попередні показання анонімного свідка. Заявниця не надала жодних питань.

2 вересня 2008 року суд присяжних (the Assize Court) заслухав анонімного свідка, який вказав, що знав заявницю та С. С. завдяки візитам до місцевого осередку партії; зазначив, що підійшовши до групи людей, яка провадила демонстрацію, впізнав заявницю та С. С. навіть із напівприхованим обличчям; вони тримали в руках «коктейлі Молотова». Свідок також додав, що декілька людей з групи під керівництвом заявниці кидали каміння та «коктейлі Молотова» в автобус, проте було розбито лише вікна, а сам автобус не палав. Після того, як група розійшлась, він викликав поліцію.

На одне із запитань, наданих С. С., свідок вказав, що він бажає зберегти конфіденційність з огляду на забезпечення особистої безпеки, і що він надав свідчення з власної волі.

На наступному судовому засіданні 12 листопада 2008 року було зачитано показання анонімного свідка у присутності обвинувачених; заявниця та її адвокат заперечили проти його свідчень у зв'язку із їх суперечністю, неможливістю поставити йому питання, оскільки він не був почутий у їх присутності.

12 червня 2009 року суд присяжних (the Assize Court) визнав заявницю винною в участі у РПК і заподіянні шкоди комунальній власності шляхом використання вибухових речовин під час подій 22 січня 2006 року та 15 лютого 2007 року і призначив покарання у виді позбавлення волі на строк сім років та шість місяців за вчинення двох епізодів володіння вибуховими речовинами у зв'язку із участю у незаконній організації та п'ять років позбавлення волі за вчинення двох епізодів заподіяння шкоди комунальній власності.

25 вересня 2009 року заявниця оскаржила вирок суду, вказуючи, що суд присяжних мав би забезпечити аудіо- та відеотрансляцію під час допиту анонімного свідка; вказувала, що підготовка питань до його допиту не забезпечувала таких гарантій, як під час перехресного допиту. Зрештою, відзначила суперечливість показань анонімного свідка.

10 травня 2011 року Касаційний суд підтримав засудження заявниці за участь у незаконній організації та зберіганні вибухових речовин 15 лютого 2007 року і зменшив строк покарання до двох років та шести місяців позбавлення волі за заподіяння шкоди «коктейлями Молотова» того ж дня з урахуванням того, що автобус не згорів.

	<p>Суд скасував вирок у частині засудження за події 22 січня 2006 року у зв'язку із недостатністю доказів.</p> <p>14 липня 2011 року прокуратура видала три накази про виконання покарання заявниці, у яких було вказано, що в загальному підсумку її засуджено до 11 років і 3 місяців позбавлення волі.</p> <p>7 жовтня 2011 року суд присяжних (the Assize Court) виправдав заявницю за обвинуваченням щодо демонстрації 22 січня 2006 року. По завершенню кожного із судових засідань суд вирішував питання про продовження заявниці строку перебування під вартою на час судового розгляду, зважаючи на характер правопорушень, у вчиненні яких її було звинувачено. Під час з'ясування питання щодо продовження строку запобіжного заходу заявницю та її адвоката заслухано не було, проте було прийнято рішення у присутності прокурора після розгляду його письмових пояснень.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).</p> <p>Скаргу заявниці на неможливість перехресного допиту свідка, особисті дані щодо якого були збережені в таємниці судом першої інстанції, було відхилено судом як явно необґрунтовану відповідно підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.</p>
Дата прийняття:	04/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	04/02/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF ISHEVSKIY AND OTHERS v. RUSSIA (Applications nos. 39619/09 and 9 others – see appended list)
Зміст:	Справа за обставинами подібна до справи CASE OF BOTOV AND OTHERS v. RUSSIA (Applications nos. 22463/07 and 8 others – see appended list).
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у матеріальному аспекті стосовно заявників Sultanov, Mikheyev, Kvasov, Prytkov, Vasilyev, Sitdikov та Akayev, яких було піддано катуванню у відділку поліції, та заявників Ishevskiy, Meshkov та Prudnikov, яких було піддано катуванню та такому, що принижує людську гідність, поводженню.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції у процесуальному аспекті стосовно всіх заявників у зв'язку із непроведенням ефективного розслідування органами влади за скаргами заявників.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції у зв'язку із неналежними умовами ув'язнення стосовно Mikheyev.</p>

	Порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) у зв'язку із незафіксованим ув'язненням заявників Ishevskiy та Prudnikov та надмірною тривалістю попереднього ув'язнення заявників Meshkov та Prudnikov.
Дата прийняття:	04/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	04/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF BASTYS v. LITHUANIA (Application no. 80749/17)
Зміст:	<p>Справа стосувалась відмови органів влади видати члену парламенту допуск до таємної інформації.</p> <p>В жовтні 2016 року заявника було переобрано до Сейму Литовської Республіки (парламент Литви) та призначено на посаду заступника Голови Сейму місяць потому. В порядку частини стандартної процедури Голова Сейму звернувся до Департаменту державної безпеки з метою оцінки заявника на предмет надання чи не надання йому доступу до державної таємниці. Після опитування та двох інтерв'ю, на які заявник погодився, Департамент не погодив заявникові надання допуску до державної таємниці, оскільки були підстави для сумніву у його надійності, про що повідомив запискою Голову Сейму. Зокрема, було встановлено, що заявник імовірно підтримував відносини з деякими особами, які мали зв'язки із Російською Федерацією, і чия діяльність суперечила інтересам національної безпеки.</p> <p>9 березня 2017 року Голова Сейму в усній формі проінформував заявника, що він не отримає доступ до державної таємниці і запропонував йому піти у відставку з посади заступника Голови Сейму, що останній і зробив.</p> <p>Декілька днів потому, заявник звернувся до Департаменту із вимогою про надання інформації, що використовувалась для обґрунтування записки для оскарження її до суду. Департамент відмовив заявникові, вказуючи, що частина інформації в записці була засекречена. Департамент також зазначив, що записка як проміжний документ не може бути оскаржена до суду. Голова Сейму також відмовив у видачі копії рішення про відмову у видачі заявникові допуску до державної таємниці.</p> <p>Надалі заявник подав скарги проти Сейму та Департаменту до Вільнюського адміністративного суду та до Верховного</p>

	<p>адміністративного суду. Вказував, що висновки Департаменту не були обґрунтованими, і що Голова Сейму не прийняв письмового рішення про відмову у допуску до державної таємниці. Суди обох юрисдикцій дійшли висновку про те, що записка Департаменту була проміжним документом без жодних правових наслідків, а тому не може бути оскаржена в суді.</p> <p>Верховний адміністративний суд також встановив, що рішення Голови Сейму не підпадає під сферу державного управління, а тому не може бути предметом розгляду адміністративних судів.</p> <p>В березні 2018 року заявник подав у відставку з посади члена Сейму. Обґрунтовуючи свої доводи положеннями статті 13 Конвенції у поєднанні зі статтею 8 Конвенції, заявник скаржився, що він не мав можливості захистити себе від тверджень, наведених у записці Департаменту.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) у поєднанні зі статтею 8 Конвенції.
Дата прийняття:	04/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	04/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF ALEXANDRU MARIAN IANCU v. ROMANIA</u> (Application no. 60858/15)
Зміст:	<p>Заявникові було пред'явлено обвинувачення у вчиненні ним в один і той же період часу таких фінансових злочинів: ухилення від сплати податків і легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом за попередньою змовою групою осіб; шахрайство, участь у підбурюванні до вчинення злочину (заволодіння чужим майном); привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем.</p> <p>Під час розгляду другого кримінального провадження щодо заявника матеріали першої справи було приєднано до матеріалів другої справи, оскільки деякі докази були спільними для цих справ. Рішення суду першої інстанції про притягнення заявника до кримінальної відповідальності та призначення покарання були залишені без змін рішенням суду апеляційної інстанції, у складі колегії якого брали участь двоє суддів. Один з них, суддя М. А. М., був у складі обох судових колегій. Судді С. Б., який брав участь у першому судовому розгляді разом із суддею М. А. М., було заявлено відвід</p>

	<p>у розгляді справи, зокрема щодо участі у другому кримінальному провадженні. Однак рішення ґрунтувалося на фактах, пов'язаних із поведінкою цього судді під час першого кримінального провадження на стадії апеляційного судового розгляду в другому судовому засіданні.</p> <p>Суддя М. А. М. заявив самовідвід, щоб усунути будь-які підозри щодо його можливої упередженості у розгляді справи. Оскільки конкретних причин для самовідводу констатовано не було, у задоволенні останнього було відмовлено рішенням колеґії суддів апеляційного суду, обґрунтованого тим, що сам факт участі судді в розгляді попередньої справи проти заявника не міг викликати обґрунтованих підозр щодо його неупередженості.</p> <p>Скарги щодо ймовірної неупередженості судді М. А. М. також були розглянуті та відхилені суддями Верховного суду касації і юстиції (the High Court of Cassation and Justice), а також членами дисциплінарного органу – Вищої ради маґістратури. За результатами дослідження поданих аргументів відповідні органи встановили, що всі ухвалені рішення про відмову у задоволенні клопотання про відвід судді розглянуті та вирішені відповідно до закону; рішення про притягнення заявника до кримінальної відповідальності були ретельно аргументовані і ґрунтувалися на відповідних законодавчих положеннях.</p> <p>Ураховуючи такі обставини, окрім передбачуваної подібності між цими двома провадженнями, поведінка судді М. А. М. і в першому, і в другому судовому кримінальних провадженнях не була такою, яка б давала підстави для об'єктивного виправдання побоювань заявника щодо його неупередженості.</p> <p>Крім того, відхиляючи клопотання про відвід, апеляційний суд навів достатні та відповідні причини свого рішення, які були сумісні з практикою Суду.</p> <p>Побоювання заявника щодо неупередженості судді, який головував у засіданні, на якому розглядалась справа заявника, не можна вважати об'єктивно виправданими.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у контексті неупередженості (безсторонності) суду.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>04/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>04/02/2020 (Комітет)</p>

Назва:	CASE OF UGURCHIYEV AND OTHERS v. RUSSIA (Applications nos. 33731/14 and 4 others)
Зміст:	Заявники скаржилися на зникнення безвісти їх близьких родичів після стверджуваного незаконного їх затримання військовими під час спеціальних операцій. Розслідування, які проводили правоохоронні органи, тривали декілька років, однак вони були безрезультатними.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у матеріальному аспекті стосовно родичів заявників – Akroman Ugurchiyev, Umalat Bersanov, Vakha Zhovbatyrov, Omar Valibagandov та Rustam Aushev. Порушення статті 2 Конвенції у контексті позитивних зобов'язань стосовно Omar Valibagandov. Порушення статті 2 Конвенції щодо ефективного розслідування зникнення родичів заявників у матеріальному аспекті. Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) стосовно всіх заявників через завдані їм душевні страждання, спричинені зникненням їхніх родичів та реакцією органів державної влади на їхні страждання. Порушення статті 3 Конвенції щодо поведження, що принижує гідність, та нелюдське поведження у матеріальному аспекті стосовно Omar Valibagandov. Порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) стосовно родичів заявників через їх незаконне затримання. Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту та заборони катування) у поєднанні зі статтею 3 Конвенції стосовно всіх заявників у справі.
Дата прийняття:	04/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	04/02/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF BAYSULTANOV v. RUSSIA (Application no. 56120/13)
Зміст:	Справа стосувалася спецоперації по затриманню лідера незаконного збройного угруповання (проведена у листопаді 2006 року на території Республіки Дагестан), внаслідок якої дружину заявника було вбито, а заявникові завдано тілесні ушкодження. Заявник, як стверджувалося, був колишнім колегою А. Б., лідера незаконного

збройного угруповання, якого розшукували працівники правоохоронних органів.

3 листопада 2006 року старший слідчий прокуратури міста Хасавюрта відкрив кримінальне провадження та пред'явив заявникові підозру у причетності до незаконного збройного угруповання та нападі на працівників міліції. Надалі за результатами дослідження обставин справи заявника було звинувачено в участі у діяльності незаконного збройного угруповання, нападі на працівників міліції та незаконному зберіганні вогнепальної зброї.

У лютому та березні 2007 року Верховний суд Республіки Дагестан розглянув кримінальну справу проти заявника.

13 березня 2007 року заявника було виправдано за обвинуваченням в участі у незаконному збройному угрупованні та нападі на працівників правоохоронних органів; засуджено за незаконне зберігання вогнепальної зброї та призначено покарання у виді позбавлення волі.

Що стосується офіційного розслідування обставин справи щодо застосування сили працівниками правоохоронних органів і вбивства дружини заявника, 9 грудня 2009 року прокуратура міста Хасавюрта відкрила кримінальне провадження за фактом злочину, відповідальність за вчинення якого передбачена частиною 2 статті 109 Кримінального кодексу Російської Федерації (заподіяння смерті з необережності внаслідок неналежного виконання особою своїх професійних обов'язків).

У зв'язку з неодноразовими зупиненнями кримінального провадження рішенням суду остаточно провадження у справі було закрито у вересні 2013 року на підставі досліджених фактичних обставин справи і доказів у справі, зокрема, констатованої відповідальності заявника за розпочату стрілянину з автомата Калашникова, що належав заявникові та його дружині. Працівники правоохоронних органів вимушені були відкрити вогонь. Заявник у справі заперечував такі твердження, аргументувавши застосування працівниками правоохоронних органів смертельної сили за відсутності такої необхідності.

2 квітня 2014 року заявник та його родичі подали апеляційну скаргу на рішення від 19 вересня 2013 року до Радянського районного суду міста Махачкала, обґрунтувавши скаргу неможливістю бути проінформованими про результати дослідження обставин справи, зокрема встановлення протиправності дій працівників правоохоронних органів, необхідності відновлення провадження у кримінальній справі та здійсненні заходів, наприклад, проведення

	<p>балістичної експертизи місць розташування працівників правоохоронних органів під час проведення спецоперації.</p> <p>23 червня 2014 року рішенням Радянського районного суду було відхилено апеляційну скаргу. Суд дійшов висновку, що оскаржуване рішення було законним та обґрунтованим.</p> <p>2 липня 2014 року родичі заявника оскаржили вищезазначене рішення до Верховного суду Республіки Дагестан. Результат провадження невідомий.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у процесуальному аспекті у зв'язку з відсутністю ефективного розслідування обставин вбивства дружини заявника працівниками правоохоронних органів та поранення заявника-</p> <p>Порушення статті 2 Конвенції у матеріальному аспекті.</p>
Дата прийняття:	04/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	04/02/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF NIGMATULLIN AND OTHERS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 47821/09 and 9 others – see appended list)</i>
Зміст:	Справа за обставинами подібна до справи CASE OF BOTOV AND OTHERS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 22463/07 and 8 others – see appended list)</i> .
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у матеріальному аспекті, оскільки заявники Nigmatullin, Kodzoyev, Daurbekov, Kamenskiy, Mr A.C., Panchenko та Zaripov були піддані катуванню у відділку поліції, а заявники Klimnenko, Averkiyev та Mokhov зазнавали нелюдського та такого, що принижує гідність, поводження.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції у процесуальному аспекті стосовно всіх заявників, оскільки ефективно розслідування їхніх скарг проведено не було.</p> <p>Порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) у зв'язку з незареєстрованим затриманням Kamenskiy та через надмірну тривалість ув'язнення і тримання під вартою Kodzoyev.</p>

Дата прийняття:	04/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	04/02/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF BAYRAM v. TURKEY (Applications no. 7087/12)
Зміст:	<p>У період з 1990 по 1992 рік заявник брав участь у кількох терористичних актах, включаючи три вбивства, вчинені від імені нелегальної організації «Хезболла». 2 квітня 1992 року під час одного із терористичних актів, в яких загинули двоє людей, заявникові було заподіяно тілесні ушкодження, що призвели до паралічу обох нижніх кінцівок. У 1995 році заявника було засуджено та призначено покарання у виді позбавлення волі на строк до 26 років. У 1997 році Указом Президента заявника було помилувано й звільнено з-під варті.</p> <p>27 лютого 2000 року його було повторно заарештовано та поміщено до місць попереднього ув'язнення після встановлення факту його участі в інших протиправних діяннях, учинених протягом періоду до 1992 року.</p> <p>10 грудня 2004 року заявника звільнили, поки тривало провадження. Рішенням суду від 28 грудня 2006 року його було засуджено до довічного позбавлення волі (müebbet hapis cezası).</p> <p>Ураховуючи попереднє засудження, всі вищезазначені протиправні діяння вважалися у цілому поваленням конституційного ладу, і вирок суду про притягнення до кримінальної відповідальності від 1995 року був скасований останнім рішенням суду (від 28 грудня 2006 року).</p> <p>У результаті 6 квітня 2009 року заявника повернули до в'язниці міста Батмана.</p> <p>Рішенням від 14 червня 2013 року прокурор міста Діярбакиру, застосувавши пункт 6 статті 16 Закону № 5275 про виконання покарань та запобіжні заходи, прийняв рішення про припинення виконання вироку заявника, ураховуючи безпорадний стан його здоров'я. Скасувавши це рішення, він також вирішив, що заявник зобов'язаний буде кожні три місяці проходити медичний огляд і негайно інформувати прокуратуру про будь-яку зміну адреси свого місця проживання. 14 червня 2013 року прокурор міста Діярбакиру прийняв рішення про припинення виконання покарання; у той же день заявника було звільнено.</p> <p>Щодо оцінки відповідними медичними закладами стану здоров'я заявника, то за результатами медичних обстежень рівень його фізичної втрати працездатності становив 92%. Медичні звіти від</p>

	<p>25 січня та 20 вересня 2007 року свідчили, що заявник повністю міг здійснювати рухи верхніми кінцівками, м'язова здатність нижніх кінцівок становила 0 з 5; він також вимушений був використовувати катетер сечового міхура. У результаті отриманих ушкоджень хребта у 1992 році заявник мав користуватися інвалідним візком.</p> <p>Ураховуючи звіти медичних оглядів за період з 2011 та 2013 роки, заявник страждав на зайву вагу, проблеми із нирками та депресивний стан. Матеріали медичного звіту від 28 грудня 2012 року свідчать про фізичну неможливість заявника самостійно пересуватися і вирішувати побутові питання у місцях позбавлення волі. Зокрема, умови тримання під вартою не були сумісними із забезпеченням ним своїх потреб. Рішенням адміністративного комітету від 27 квітня 2011 року заявникові була призначена медична допомога фельдшера.</p> <p>25 вересня 2012 року заявника було переведено до в'язниці міста Діярбакиру; його разом із шістьма чоловіками було поселено у гуртожитку, розташованому на 1 поверсі з доступним ліфтом. Гуртожиток був облаштований на одному рівні та мав кухонну зону. Санвузли були в окремому приміщенні, а столи та стільці були в іншій кімнаті. Заявникові були доступні два інвалідні візки, один для його особистих потреб, коли він перебував у приміщенні, де містилися санвузли, інший – для пересування у житловому приміщенні та в'язниці.</p> <p>Заявник скаржився до Суду на порушення його права за статтею 3 Конвенції з урахуванням надмірного перебування у в'язниці (загалом приблизно тринадцять років), впродовж якого він повністю втратив працездатність.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) щодо умов, у яких заявник перебував у в'язниці міста Батмана з 11 квітня 2011 року до 25 вересня 2012 року.</p> <p>Відсутність порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) стосовно умов, за яких заявник перебував у в'язниці міста Діярбакиру з 25 вересня 2012 року до 14 червня 2013 року.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>06/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>06/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF SAKVARELIDZE v. GEORGIA (Application no. 40394/10)</p>

<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася смерті сина заявниці та її сестри у 2003 році під час руху на власному автомобілі, коли броньований військовий автомобіль збив їх.</p> <p>Заявниця та члени її родини в листопаді 2003 року рухались на автомобілі вздовж вулиці в місті Тбілісі під час масштабних протестів, відомих як Революція троянд, коли з їхнім автомобілем зіткнувся броньований військовий автомобіль, за кермом якого перебував чи то правоохоронець, чи військовий офіцер. В результаті зіткнення син заявниці та її сестра загинули, а вона сама та її племінники були травмовані.</p> <p>Міністерство оборони, Міністерство внутрішніх справ та міська прокуратура міста Тбілісі розслідували по черзі справу протягом наступних років, однак розслідування неодноразово припиняли та відновлювали знову.</p> <p>У 2010 році прокуратура повідомила заявницю про те, що, незважаючи на слідчі заходи, неможливо встановити точно, що трапилось під час зіткнення. Прокуратура остаточно припинила розслідування справи в березні 2017 року у зв'язку зі спливом строків давності. Заявниця неодноразово цікавилась ходом розслідувань та оскаржувала рішення про його припинення, зокрема скаржилась на його неефективність.</p> <p>Посилаючись на статтю 2 Конвенції, заявниця скаржилась, що Грузія була відповідальною за дорожньо-транспортну пригоду, в результаті якої загинув її син та сестра, а також за неефективність проведеного розслідування обставин аварії.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у процесуальному аспекті.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>06/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>06/02/2020 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF YELNIK v. UKRAINE</u> <i>(Application no. 10444/13)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявник скаржився на надмірну тривалість його досудового перебування під вартою та кримінального провадження проти нього.</p>

Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) у зв'язку із надмірною тривалістю досудового тримання під вартою. Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку із надмірною тривалістю кримінального провадження.
Дата прийняття:	06/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	06/02/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF X AND Y v. BULGARIA (Application no. 23763/18)
Зміст:	<p>Перша заявниця, яка є матір'ю другого заявника, подала заяву від імені обох заявників. Перша заявниця та В. Д. проживали у шлюбі з 2009 року.</p> <p>У 2010 році у них народилася перша дитина (другий заявник), а у 2012 році – ще одна дитина. 6 грудня 2012 року перша заявниця та В. Д. розлучилися.</p> <p>Жінка залишила квартиру, де проживала з чоловіком і дітьми, та переїхала жити до батьківської квартири разом із молодшою дитиною. Інтерпретація подій, що стосувалися перебігу розлучення та періоду після нього, першої заявниці відрізняється від інтерпретації В. Д. За словами першої заявниці, В. Д. піддавав її психологічному, емоційному насильству під час спільного проживання.</p> <p>Після того, як вони роз'їхалися, колишній чоловік систематично створював перешкоди для нормального життя жінки і дитини, ймовірно, перша заявниця мала обмежений контакт зі своєю дитиною. Відповідно до тверджень В. Д., він ніколи не заперечував проти того, щоб сім'я возз'єдналася, проявляв турботу. Також чоловік неодноразово закликав першу заявницю проживати спільно, однак безуспішно.</p> <p>4 липня 2013 року заявниця звернулася до суду з заявою про встановлення опіки над старшою дитиною (другим заявником).</p> <p>18 вересня 2013 року Плевенський районний суд задовольнив заяву першої заявниці про застосування тимчасових заходів, надавши їй тимчасову опіку на час триваючого провадження.</p> <p>Рішення суду було обґрунтовано результатами проведених судово-медичних експертиз, у яких, зокрема, було зазначено, що перша заявниця – спокійна та врівноважена особа, вдома спокійно спілкувалася з обома дітьми; у шлюбі зазнавала психологічного</p>

тиску з боку чоловіка; другий заявник приязно ставився до батька і емоційно холодно до матері, але її участь у житті дитини (другого заявника) мала вирішальне значення для його розвитку та благополуччя. Серед доказів, долучених до матеріалів справи, є звіти працівників соціальних служб щодо оцінки психологічного мікроклімату у сім'ї.

Рішенням Плевенського районного суду від 27 грудня 2013 року першій заявниці було надано опіку над дитиною, визначено дні побачень із батьком та призначено розмір щомісячного грошового утримання у розмірі приблизно 60 євро.

Рішенням Плевенського регіонального суду (апеляційна інстанція) від 30 травня 2014 року змінено рішення суду першої інстанції у частині встановлення часу та строків перебування дитини із батьком.

27 листопада 2014 року Верховний касаційний суд відхилив апеляційну скаргу В. Д., і рішення Плевенського регіонального суду набрало статусу остаточного. У межах виконавчого провадження перша заявниця неодноразово зверталася до відповідних структурних підрозділів виконавчої служби про примусове виконання судового рішення у справі. Також жінка з початку березня 2015 року подавала заяви до правоохоронних органів про недопущення перешкоджання В. Д. у виконанні остаточного рішення суду.

18 липня 2016 року В. Д. було пред'явлено обвинувачення у перешкоджанні виконання рішення суду, але 30 березня 2018 року прокуратура припинила провадження у зв'язку з відсутністю складу правопорушення. Першу заявницю було повідомлено про рішення про припинення провадження від 12 квітня 2018 року; надалі оскаржено воно не було.

Працівники соціальних служб і правоохоронних органів були залучені до врегулювання конфліктів у взаємовідносинах між членами подружжя і дитиною, над якою було встановлено опіку, зокрема, на вимогу батька дитини за заявою органу опіки та піклування було порушено провадження щодо відшкодування моральної шкоди за заподіяння насильницьких дій у сім'ї (засвідчення факту спричинення дитині гематоми бабою по матері). Рішенням суду провадження у справі закрито, ухвалено рішення про заборону бабі спілкуватися з дитиною протягом наступних шести місяців.

Рішенням від 30 червня 2015 року Плевенський районний суд задовольнив заяву В. Д. про надання йому тимчасової опіки над дитиною; перша заявниця отримала право на побачення.

	<p>Розглянувши заяву по суті, суд першої інстанції рішенням від 14 жовтня 2015 року відхилив заяву В. Д. про зміну опіки. За результатами розгляду апеляційної скарги В. Д. суд апеляційної інстанції залишив без змін рішення суду першої інстанції. Упродовж 2014 року перша заявниця постійно виконувала рішення суду, дозволяючи другому заявникові бачити батька навіть частіше, ніж було встановлено судом.</p> <p>У період з 16 березня 2015 року по 13 травня 2015 року дитина жила виключно з батьком, який не передав його матері в цей період. Перша заявниця скаржилася до правоохоронних органів. У період до травня 2015 року В. Д. регулярно не дотримувався встановленого судами контактного режиму, не повертаючи дитину матері у встановлений час, що негативно впливало, в першу чергу, на психологічний стан другого заявника.</p> <p>З 2016 року і станом на час розгляду справи Судом дитина (другий заявник) проживає із батьком, що порушує право першої заявниці на побачення зі своєю дитиною.</p> <p>Як стверджує В. Д., старша дитина регулярно спілкується зі своєю матір'ю особисто та по телефону, але відмовляється жити із нею у квартирі баби і діда. Свого молодшого брата дитина бачить часто, майже кожного вихідного дня у квартирі В. Д. Перша заявниця бачить свою старшу дитину протягом декількох хвилин, коли вона передає молодшу дитину батькові.</p> <p>В. Д. регулярно сплачує встановлене судом грошове утримання.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>06/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>06/02/2020 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF GERASIN v. UKRAINE (Application no. 49614/18)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявник у цій справі скаржився, що він не отримував належного рівня медичної допомоги під час ув'язнення.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку із неналежним рівнем медичної допомоги під час ув'язнення.</p>

Дата прийняття:	06/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	06/02/2020 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF MESHTESHUG v. UKRAINE</u> (Application no. 52826/18)
Зміст:	Заявник скаржився на неналежні умови свого ув'язнення, і що він не мав ефективного засобу правового захисту стосовно своїх скарг.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку із неналежними умовами ув'язнення. Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).
Дата прийняття:	06/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	06/02/2020 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF ZAKUTNIY v. UKRAINE</u> (Application no. 17843/19)
Зміст:	Заявник скаржився на надмірну тривалість кримінального провадження та відсутність ефективного засобу правового захисту у системі національного законодавства.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку із надмірною тривалістю кримінального провадження. Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).
Дата прийняття:	06/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	06/02/2020 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF SÜVEGES v. HUNGARY</u> (Application no. 20714/19)
Зміст:	Заявник скаржився на надмірну тривалість свого досудового тримання під вартою.

Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) у зв'язку із надмірною тривалістю досудового тримання заявника під вартою.
Дата прийняття:	06/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	06/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF FELLONI v. ITALY (Application no. 44221/14)
Зміст:	<p>У 2007 році проти заявника було порушено провадження за водіння транспортного засобу у стані алкогольного сп'яніння.</p> <p>У 2011 році районний суд визнав заявника винним за пред'явленим обвинуваченням і призначив йому покарання у виді одного місяця позбавлення волі умовно зі сплатою штрафу у розмірі 900 євро. Суд також прийняв рішення про зупинення дії його водійського посвідчення. Не визнаючи себе винним, заявник оскаржив рішення суду та звернув увагу на наявність пом'якшуючої обставини (відповідно статті 62-біс Кримінального кодексу), стверджуючи, що окрім іншого, він не мав судимості.</p> <p>У 2012 році Апеляційний суд підтримав засудження заявника та призначене судом першої інстанції покарання. Ним було відхилено відзначену заявником пом'якшувальну обставину, оскільки відсутність судимості більше не дозволяла зменшити розмір/строк покарання.</p> <p>Суд не встановив інших обставин, що пом'якшують покарання, та не зміг взяти до уваги поведінку заявника в суді, оскільки той не проявив ознак каяття.</p> <p>Апеляційний суд також звернув увагу на той факт, що після вчинення правопорушення, що було предметом розгляду в суді, заявника було знову затримано у зв'язку із керуванням транспортним засобом в стані сп'яніння.</p> <p>Заявник подав касаційну скаргу, вказуючи на те, що до статті 62-біс Кримінального кодексу у 2008 році були внесені зміни Законом № 125, а тому нове правило набуло чинності після того, як заявник вчинив правопорушення.</p> <p>У 2014 році Касаційний суд відхилив скаргу заявника.</p>

Посилаючись на статтю 6 Конвенції, заявник стверджував, що Касаційний суд не дотримався свого обов'язку обґрунтувати своє рішення.

З огляду на положення статті 7 Конвенції заявник вказував, що його було засуджено на підставі більш суворого закону, ретроспективно застосованого у його справі. Зокрема, він скаржився, що йому не було надано переваг пом'якшувальних обставин відповідно до чинного на час подій законодавства, до якого пізніше було внесено зміни іншим законом.

Оцінка Суду

Пункт 1 статті 6 Конвенції

ЄСПЛ дійшов висновку, що Касаційний суд не спромігся відповісти на скарги заявника щодо імовірного ретроспективного застосування Закону № 125 від 2008 року до його справи та відмови нижчестоящих судів врахувати обставину, що пом'якшує покарання. Вищий суд лише оголосив неприйнятними всі наведені заявником причини оскарження, оскільки вони ставили під сумнів версію подій, встановлену нижчестоящими судами. Суд не був переконаний в тому, що причини, порушені заявником у скарзі, стосувалися питання факту, що було поза межами компетенції Касаційного суду. Суд також дійшов висновку, що питання стверджуваного ретроспективного застосування законодавства про пом'якшення було одним із принципових причин апеляції, що вимагало конкретної та чіткої відповіді.

Заявникові не було гарантовано ефективного розгляду його аргументів або відповідей, які б дозволяли йому зрозуміти причини для їх відхилення. Відповідно, Касаційний суд не виконав свого обов'язку навести обґрунтування свого рішення. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

Стаття 7 Конвенції

Суд зауважує, що Апеляційний суд оцінив справу заявника у контексті нового тексту статті 62-біс Кримінального кодексу, до якого було внесено зміни Законом №125 від 2008 року, який набув чинності після того, як правопорушення було вчинено.

Суд вважає, що він має вирішити питання, чи застосовували національні суди законодавство, положення якого були найбільш сприятливими для обвинуваченого.

Суд встановив, що чинне на час подій кримінальне законодавство не передбачало автоматичного визнання пом'якшувальних обставин, коли засуджена особа не мала судимості; відповідно до Кримінального кодексу це був лише один із критеріїв, який міг би бути

	<p>взятий до уваги при дискреційній оцінці судом відповідно статті 133 Кримінального кодексу.</p> <p>Хоча Законом №125, яким було внесено зміни до статті 62-біс Кримінального кодексу, і обмежено дискрецію суду в частині факторів, які беруться до уваги для зменшення покарання, проте ним не реформовано систему пом'якшувальних обставин шляхом визнання нечинним правового критерію, який міг би слугувати на користь заявника.</p> <p>Апеляційний суд, комплексно вивчивши фактори, зазначені у статті 133 Кримінального кодексу, та провівши поглиблену оцінку поведінки заявника, відхилив клопотання останнього про взяття до уваги пом'якшувальних обставин. Таким чином, апеляційний суд дійшов висновку, що жодна з обставин, які виправдовують зменшення покарання, включно з поведінкою заявника під час суду, і навіть його поведінка після вчинення правопорушення, не могли бути розцінені на користь заявника. Заявник не виявив жодних ознак щирого каяття впродовж судового розгляду, навпаки, він вчинив аналогічне правопорушення в той період, коли розглядалося кримінальне провадження.</p> <p>Враховуючи наведене, Суд дійшов висновку, що призначення покарання заявникові відбулось із врахуванням всіх відповідних факторів. В цьому контексті не було жодних підстав стверджувати, що Апеляційний суд, якби він не розглянув справу на підставі Закону №125 від 2008 року, задовольнив би клопотання заявника про врахування такої обставини, що пом'якшує покарання, як відсутність судимості.</p> <p>Таким чином, заявник не був покараний за рахунок розгляду згідно з новим законом фактів, які сталися до вступу в силу цього закону. Отже, порушення статті 7 Конвенції не було.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Відсутність порушення статті 7 Конвенції (ніякого покарання без закону).

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 03.02.2020 по 07.02.2020/
Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2020. – Вип. 5. – 24 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на вебсайтах Європейського суду з прав людини:
<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,
<https://hudoc.echr.coe.int>.
2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на вебресурсах Європейського суду з прав людини.
3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua

 @supremecourt_ua